

A „névtelen lényeg”

Évek sora óta beszélek hozzátok, és nem szünöm meg ismételni azt a kívánságomat, hogy mulandó emberi éneteket hagyjátok künn, hogy itt, ahová azért jöttök, hogy az Isten országát és annak igazságát kutassátok, ne jelenjen meg más belőletek, mint csak az a lényeg, amelyet szellemnek neveztek, mert mi szellemek csak a szellemhez tudunk szólni, nekünk a testhez, az emberhez, vajmi kevés közünk van. Nem beszélünk Péterhez, vagy Pálhoz, az *emberhez*, aki maga is e jelenségvilág egy-egy tárgya, de beszélünk ahhoz a *névtelen lényeghez*, amely Istennek egy-egy gondolata, amelynek fel kell szabadulnia a jelenségvilág nyomása alól.

A mi célunk az, hogy ezt a névtelen lényegét, amely mindenkinek kebelében mélyen eltemetve rejlik, élő, szerves kapcsolatba hozzuk a legfőbb Lényeggel, Azzal, aki ezt a névtelen lényegét megteremtette.

A megvilágosult apostol így fejezte ki magát: „*Az Ige testté lőn és miköztünk lakozék.*” A Világosság testbe öltözött, de a sötétség Őt be nem fogadhatta.

Az a névtelen Lényeg, aki e földön testben megjelent, mint a földi szellemiség Megváltója, testi rabságában is mindig, egész földi életén keresztül, lényegiségének tiszta tudatában volt.

Az a hatalmas, nagy szellem, aki az ő útját előkészítette e földön, amikor azt kérdezték tőle; „ki vagy?” — önmagáról is csak annyi felvilágosítást adott, hogy „*kiáltó szó a pusztában, amely kiáltó szó tartalma; „egyengessétek az Úrnak útját*”. Névtelen kívánt maradni, mert úgy érezte, hogy e világ tárgyaihoz, jelenségeihez semmi köze sincs; mert tudta, hogy nem e világból való és nem e világ tartozéka, amely világban minden csak jelenség, csak egy név; ő ezek közé a jelenségek közé tartozónak nem kívánta magát soroztatni.

És mi, mint a Szentlélek munkájának apró napszamosai, szintén névtelenül kívánunk maradni az emberek közt, mert mi

az emberek *névtelen lényegéhez* szólunk, amelynek e világ múltó jelenségeihez vajmi kevés köze van.

Én vagyok a visszhang, aki titeket évek során át hívtalak, kértelek, intettelek, hogy az emberben, a bennetek mélyen eltemetett névtelen lényeget engedjétek levegőhöz jutni, hogy azt az élő kapcsolatot visszanyerhesse Teremtőjével, amely élő kapcsolat nélkül ez a névtelen lényeg halott, mélyen a múltó világ jelenségei alá temetett halott.

Minden egyes ember, aki a földön él, azzal a célzattal kerül a mulandó világ tárgyai körébe, hogy a benne élő névtelen lényeget itt, ebben a különbözőségeket egybekapcsoló látszat világban minél erősebbé, minél tisztábbá, minél fejlettebbé tegye.

És amikor megszületik és testet ölt, a legelső, ami vele történik az, hogy nevet adnak neki, mert hiszen testével ő maga is egyik tárgya lett e mulandó jelenségvilágnak.

Ahogy eszmélni kezd, és a körülötte lévő egyéb tárgyakat megfigyelni kezdi, és azoknak segítségével, akikre emberi, testi gyámoltalanságában utalva van, kezdi megismerni a tárgyakat s megtanulja a tárgyak neveit, a nevekből fogalmakat kezd alkotni magának és az ő lelkének tiszta lapját, azt a lapot, melyet üresen kapott, lassankint kezdi benépesíteni fogalmakkal.

A gyermek szemében kezdetben éppolyan tárgy az az ember is, aki a szobában van, mint az asztal, vagy a szék, vagy a játékszer, mindegyikhez úgy beszél, mintha neki azzal magát megértetnie lehetne.

Amint növekedik, tágabb környezetben gyűjti az ismereteket; mindig újabb tárgyak és jelenségek sereglenek eléje, és a benne élő minősítő törvény arra kényszeríti, hogy azokat egymástól sorra megkülönböztesse, hogy sorra mindegyiknek nevet adjon, a megismert tárgyakból és jelenségekből fogalmakat alkosson, és azokkal benépesítse emberi öntudatát.

Azután az emberi világ szokásainak hódolva ő maga is tágítani igyekszik ezt a kört; nagyobb területeket bejár, bebarangol, beutazik, hogy ismereteit gyarapítsa, idegen viszonyokat, idegen léggömböt, idegen tárgyakat, idegen embereket ismerjen meg. Sorra mind nevet adjon azoknak, és mind több és több fogalmat gyűjtsön magának a látottakról, és folyton-folyvást gyarapítsa az ő úgynevezett „ismeretét”, azaz folyton halmozza a szavaknak azt az özönét, amelyek az ő emberi tudatvilágát benépesítik.

Az a névtelen lényeg pedig, amelyet magával hozott, minden ilyen igyekezettel, minden ilyen mohó tudásgyűjtéssel egy-egy újabb burkolatot kap, egy-egy újabb réteg rakódik reá, amely őt elfedi és eltakarja e mulandó világ fogalmi alá. Amikor azután azt látja, hogy a tudásnak tágulásával a megtanulnivaló szédületes arányokban növekszik, kezdi elkülöníteni a jelenségek világát különböző jellemvonások szerint. Különválasztja az élettelennek látszó tárgyakat, az anyagot, amely mozdulatlan, azoktól a tárgyaktól, amelyek életet árulnak el. Az anyagvilágot külön veszi szemügyre; az élettelen anyag tanulmányozására rendszereket dolgoz ki, a tudományok egész birodalmát alapítja meg, amelyek az anyag feldolgozásával, az anyag különféleségének megismerésével, az anyag belső struktúrájának felderítésével foglalkoznak.

A tudományoknak ezekben a folyton sokasodó mellékhatásaiban aztán újra meg újra egész özönét alkotja meg a fogalmaknak, a neveknek, az ismereteknek, amelyek mind-mind kivétel nélkül csak erre a tárgyi világra, erre a jelenségvilágra, a dolgok külső burkolatára vonatkoznak. És az ő emberi tudatát ezzel az élettelen anyaggal, a szavaknak ezzel a tengerével tovább tömi és zsúfolja.

Ugyanúgy osztályozza az életet tanúsító jelenségeket, és külön tudományágot, külön rendszert állít össze a növényvilágról; szétszedi, megszámlolja, megnevezi és ezer és százezer species szerint szétboncolja azt; aztán minden egyest rostokra és ízekre

boncol és minden egyes rostot, minden egyes alkatrészt külön névvel jelöl meg. **Ezzel újabb fogalomtengert, a szavaknak újabb özönét alkotja meg és halmozza rá arra a névtelen lényegre, amely tudatának legmélyén szendereg.**

Ugyanezt teszi az állatvilággal is és a szavaknak és fogalmaknak ebben a szédítő gyűjtésében a végletekig megy, úgy, hogy egy-egy eddig nem látott rovar felfedezzen, kontinenseken utazik keresztül. Ezzel a jelenségek világából újabb özönt zúdít szendergő névtelen lényegére.

Megvizsgálja a saját testét is azzal a tárgyilagossággal — (nagyon jól illik ez a szó erre, mert hiszen testi énjében valóban csak a tárgyat látja és kívánja látni) — amellyel az élettelen anyagot szemlélte. Külön nevet ad itt is minden egyes idegszálnak, minden egyes izomrostnak, minden legkisebb mirigynek, minden szerv minden parányi részecskéjének, és ha tehetné, külön nevet adna minden egyes sejtnek.

És mindig jobban látja, hogy a tanulnivaló, amely előtte áll, folyton nő és folyton kimeríthetlenebbé válik. **A folytonos részletezés folytán az egyes specializált tudományágak egyenként is óriási tengerekké dagadnak, amelyekbe belemerül az ember, hogy tudását szaporítsa,** és a végére járjon a tudás egészének. Azonban éppen úgy nem látja a végét, amint ahogyan egy kicsiny rovar nem tudja a tenger vizét kihordani a szárazföldre.

Az ember a fogalmaknak ebben a szédületes gyűjtésében nemcsak a kontinenseket barangolja be, hanem elhagyja a földet is, és a végtelen űrben keres tudásvágyának további tárgyakat. Ameddig a teleszkóp ellát és ameddig az ő fogyatékos következtető képessége elér, fényévek százainak mérhetetlenségéig száguld ismeretszerző ambíciója, és itt is ugyanazt teszi: megszámolja és nevekkal látja el az ég felmérhetetlen csillagrendszerét. **De száz meg száz, ezer meg ezer fényév határán túl is mindig csak anyagot lát és csak**

neveket és fogalmakat gyűjt és halmoz arra a névtelen lényegre, amely keblének mélyén szendereg.

És mivel érzi, hogy az a szédületes perspektíva, amely a szeme előtt kitarul, szétfolyik az ujjai közt, mint a játszó gyermek ujjai, közt a homok, tehát **összefoglaló tudományt alkot magának: a filozófiát. De ugyanaz történik vele ismét: a szavak, a fogalmak, a rendszerek, a sémák, a hipotézisek szédületes tömege áll elő.**

Így az ember a jelenségek egész végtelen világát íz-ről-ízre, pontról-pontra, a mikroszkóppal már el nem érhető paránytól a teleszkóppal már el nem érhető végtelenségig akarja átfogni és összegyűjteni.

És mindezek alatt a szizifuszi erőlködések alatt az a névtelen lényeg, az az Istenből eredő szikra úgy érzi magát, mint a tetszhalott a koporsóban. Amikor a tetszhalott érzi, hogy lebocsátják őt a sírgödörbe és mozdulni, kiáltani szeretne, de mintha a nyelvét leszegezték volna, egyetlen porcikáját sem képes megmozdítani; azután névtelen rémülettel hallja a koporsó födelén dübörögni a földet és a föld dübörgésén túl a halotti zsolozsmát: akkor tudja, hogy minden elmúlt, az élettel való kapcsolat legutolsó lehetősége is megszűnt számára. Az a halotti ének, amely Istent dicsőíti, és Istenhez utalja őt, az ő számára a mondhatatlan rémületet, a borzalmak borzalmát jelenti.

Ilyen *az* állapota annak a névtelen lényegnek is a tárgyi világ adatainak özöne alatt, amikor azok reá halmozódnak. Hiszen e földi világ jelenségeit jelölő minden egyes név, minden egyes fogalom egy-egy homokszem, minden egyes földi tudástömeg egy-egy lapát föld a tetszhalott névtelen lényegre. Amely — amint azok ráhullanak — kétségbeesett erőlködéssel szeretné koporsója födelét felnyitni, hogy azzal az igazi Lényeggel, azzal az ős Lényeggel, amelyből származott, valahogyan érintkezésbe léphessen. És kétségbeesetten mond le annak lehetőségéről, amint hallja, mint dübörögnék koporsója födelén

a hantok, azaz mint szaporodik, mint halmozódik, mint özönlik reá a tárgyi világ nehéz súlya.

Ilyen annak az embernek a lelkiállapota, aki hit nélkül él a világon.

Mert hiszen ha hite volna, akkor a technikai tudományokban való bűvárkodásában, az anyag végső szerkezetének kutatása rendjén, amikor már eljutott addig a pontig, ahol szinte kábulva áll meg, mert valami végtelen misztérium kezd előtte kibontakozni. *Ha abban a pillanatban szóhoz és levegőhöz engedné jutni azt a benső névtelen lényeket, és az megmozdulhatna és kinyújthatná kezét a koporsójából, hogy elvonja arról a misztériumról azt az utolsó kárpitot, amely túl mikroszkópon, túl kémiai analízisen és túl a legraffináltabb emberi okoskodáson még mindig takar valamit: megdöbbenve állhatna meg. Mert elámulva és boldogan olvashatná a szavakat: "Én vagyok a te Urad, Istened, ne legyenek teneked idegen isteneid Én előttem!"*

Ha hite volna!

Ha hite volna, amikor megvizsgálja az emberi testet, a természetnek ezt az évmilliók alatt megalkotott csodás ajándékát, és amikor kutatásaiban eljut addig a pontig, ahol felismeri, hogy abban a legkisebb sejt, a legminuciózusabb részletecske is a legtökéletesebb harmóniában és olyan gazdasági együttesben működik egymással, hogy az megcsúfolja az emberek legbölcsebbjeinek legmagasabb rendű elgondolását is: *ha ekkor levegőhöz és szóhoz engedné jutni azt a benne eltemetett névtelen lényeket, hogy az kinyújthassa kezét és elhúzza a kárpitot a még fedve maradt utolsó misztérium elől is, akkor az ember bámulattal olvasná : „Én vagyok a te Urad, Istened, ne legyenek teneked idegen isteneid Én előttem!"*

Ha hite volna, akkor a csodás, csendes nyári éjjelen, ha feltekint a csillagokkal behintett mennyboltra, nem csupán tárgyak és alakzatok végtelenségét látná ott, hanem olvasni

tudna a csillagokban. *Mert ha a szellemi szemei nyitva volnának, akkor — túl a fényévek ezrein, túl a spektrálanálízisen s túl a tudomány széditő vívmányain — világosan látná az egész világmindenséget átfogó tündöklő betűket, melyek a csillagrendszerek milliárdjaiból' tevődnek össze: „Én vagyok a te Urad, Istened, ne legyenek tenéked idegen isteneid Én előttem!”*

És a minden tudományok tudományából: a filozófiából is csak ugyanezt tanulhatná. Mert a filozófiának a végső célja is az volna, hogy amikor az ember az összes tudományok végső kincseit összehordja egyetlen rendszerbe, látva, hogy csak az eddig feltalált ismeretek is milyen csodálatos összhangról és kimeríthetetlen bölcseségről tanúskodnak: engedje lélekzethez jutni a lelke mélyén azt a névtelen lényezetet, amely a száraz adatok élettelen tömegei alá van temetve, hogy ebből a tudományból égzengéshez hasonló hangon hallhassa a szavakat : „Én vagyok a te Urad, Istened, ne legyenek teneked idegen isteneid Én előttem.”

*

Ha hite volna!

De neki hite nincs. Nincs meg az az élő kapcsolat, amely a benne lévő névtelen lényezetet állandóan és folyton-folyvást összekötve tartaná az Őslénnyel, minden dolgok lényegével, az ő Teremtőjével, Istennel.

Mert minden dolgok mögött az Isten szent Szelleme rejtőzik, mert minden jelenség és ezeknek a jelenségeknek összessége és rendszere, még az ilyen mélyen bukott anyagvilágban is, egyetlen egy dolgot hirdet hangosan, mindenki által hallhatóan, akinek csak füle van a hallásra: „Én vagyok a te Urad, Istened, ne legyenek tenéked idegen isteneid Én előttem”.

De neki hite nincs, ő idegen isteneket imád: „fát és követ”, — ahogy az írás mondja— vagyis az anyagvilág múltó jelenségeit. Istene az a tudomány, amellyel önmagát akarja nagyvá tenni,

istene az a bölcselkedés, amelyet e muló világ jelenségeihez köt. Annyira istene, hogy ezeknek a muló jelenségeknek palotákat, templomokat épít, és e muló jelenségek papjait: azokat a tudósokat, akik az anyaghoz jobban értenek, mint ő, az egyszerű ember, hódolattal környezi.

Pedig „*az Isten fákban és kövekben nem lakik*”, az Isten a jelenségekben nem lakik; a jelenség csak fátyol, csak takaró, csak köd, amely az igaz Istent elfedi.

És a névtelen lényeknek, amely itt ezen a világon testbe öltözött, éppen az a célja és rendeltetése, hogy ezt a ködöt eloszlassa, ezt a fátyolt elhárítsa, azaz, hogy ezt a jelenségvilágot megismervén, ennek minden egyes talpalatnyi megismerésével öregbítse azt a meggyőződését, hogy *az Isten mindenben minden*. Hogy ez a belső névtelen lények minden lépéssel, amelyet e tárgyi világban előre tesz, közelebb jusson az Isten nagyságának, bölcsességének, hatalmának és végtelen jóságának megismeréséhez.

*

Hiszen tulajdonképpen az embert erre az egész kutatásra ez a lelke mélyén élő névtelen lények ösztönzi. Ez az, amely arra utalja, hogy tanuljon, hogy tapasztalatokat gyűjtsön, mert minden tudás, minden tapasztalat, amelyet Istennel, vagyis a benne élő névtelen lények beleszólásával szerez magának az ember, egy-egy lépcsőfok felfelé és ismét felfelé és mindig feljebb. Amely lépcsőkön mire elvégzi a neki kiszabott életfeladatot, amire eléri azt az időt, hogy ebből a munkahelyből visszahívják őt, felemelkedhetik egy olyan magaslatra, ahol az Istent jobban, világosabban, erősebben érzi, mint ahogyan érezte és ismerte, mielőtt erre a jelenségvilágra újabb tapasztalatgyűjtés végett leküldték.

Ezzel szemben minden olyan tudásszerzés, minden olyan adatgyűjtés és **az anyagvilág jelenségeinek minden olyan kutatása, amely ennek a lélek mélyén élő névtelen lényeknek a beleszólása nélkül történik, egy-egy lépcsőfok**

lefelé, folyton lefelé, míg végre a szellem lassan-lassan alámerül az anyag imádásába és az önmaga imádásába. Mert az anyag megismerésével és a jelenségvilág tudományainak elsajátításával mindjobban és jobban értékeli önmagát, és mind jobban és jobban elfelejti Azt, aki odafent van. És minél jobban megduzzad a képzeletében a saját egyénisége, azaz minél jobban megerősödik a külső ember, annál jobban alásüllyed a belső, úgy hogy amikor elérkezik ahhoz a ponthoz, hogy ebből a jelenségvilágból távoznia kell, távolabb esett az Istentől és a boldogságtól, mint amilyen távol volt akkor, amikor a földre küldték, hogy az Istenhez közelebb vezető utat keressen magának.

Azt hiszem, a hit fogalmát eléggé megvilágítottam előttetek, amikor azt mondtam, és azt mondom, hogy **a hit nem más, mint ennek a névtelen lényegnek élő kapcsolata az ő Teremtőjével.** Akikben ez a kapcsolat valóban megvan és él, azok a külső mögé látnak, azoknak a tekintete keresztülfúrja a jelenség ködét és meglátja mögötte a ragyogó lényegét.

*

„Az Ige testté lón, és a Világosság köztünk lakozék, de a sötétség Őt fel nem foghatta”. Az apostol az egyszerű, szegényes ember fiában felismerte a lényegét, az Isten Fiát, az Igét, a Világosságot, amely e világra jött, de az emberek sötét tömege ezt a világosságot fel nem foghatta.

Akik ahhoz a hatalmas szellemhez járultak, akit Keresztelő János néven ismertek, bűneiket megbánván és az Úrnak útjára térni kívánván a „*Kiáltó szó*”-ban megismerték a mennyei hangot, amely az ő lelkükhöz, az ő bensejükben élő névtelen lényeghez szólt. Ebben a felismerésben nem gátolta őket az, hogy a mennyei hang közvetítője szegény volt és még csak emberhez méltó ruházata és tápláléka sem volt.

Akinek hite van, az ugyanígy megismeri a Szentlélek névtelenül jelentkező munkásaiban is azt a hangot, amely felülről jön, és az emberben élő névtelen lényeghez szól. És

nem tartja szükségesnek, hogy ehhez a küldetéshez külső tekintély, vagy, hogy a ti modern nyelveteken szóljak, külső „márkázottság” adja meg a szentesítést.

De akinek hite nincs, az keresztrefeszíti az Igét hordozó ember Fiát, mert azt mondja: „*Vajon jöhet-e valami jó Názáretből?*” Így gondolkoznak azok, akiknek hitük nincs, mert akinek hite nincs, annak nincs szeme a látásra és nincs füle a hallásra: annak látása megakad a jelenségeken, a külsőn és nem képes behatolni a belső lényegbe.

Akinek hite sincs, az lefejezteti a „*Kiáltó szót*” hordozó aszkétát, mert az a kiáltó szó az ő névtelen lényegét nyugtalanítja, és az őbenne élő lényeg kényelmetlenül érzi magát, mert tudja, hogy bűnös életet él, és újjászületni ebben a jelenségvilágban, abban a testben, amelyben él, immár képtelen.

Akinek hite nincs, annak csak az mondhat megszívlelendő igazságot, akinek vállán biborpalást és kezében pásztorbot van, vagy akinek professzori katedrát juttatott a végzete, hogy onnan hirdessen igazságot. De nem fogad el igazságokat egyszerű emberektől. Ugyan honnan vették volna ezek a bölcsességet? Nem mondhatnak neki igazságokat az egyszerű szellemek sem, akiknek még csak nevük sincs!

Mert *akinek hite nincs, annak nincs kapcsolata a hit céljával: Istennel;* és mert Istennel kapcsolata nincs, ennél fogva a benne lévő névtelen lényeg mélyen el van temetve a koporsóban a föld alá. Ahol — ha még volna is füle a hallásra és szeme a látásra — az anyagvilág fontossága, amely ránehezül, megakadályozza őt abban, hogy lásson és halljon.

Legyen hitetek, emberek! Kössétek össze magatokat, a bennetek élő isteni szikrát, azt a név nélkül való lényegét Istennel, — aki szintén név nélkül való, mert ezt a nevet csak az emberek adták Neki — hogy éljen a ti névtelen lényegetek: a ti szellemetek; hogy megkülönböztetni tanuljatok, ahogyan a ti imádságotokban szoktátok minden egyes alkalommal kérni.

Nézzetek csak szét a világba és meg kell látnotok, hogyan szaporodnak a templomok, és hogyan fogyatkozik a hit! Mennyire jellemző jelenség ez, emberek! A mulandó tárgyi, világ kíván érvényesülni mindenütt és az eltemetett szellemi lényeg kezdi fontosságát folyton-folyvást veszíteni. A tárgyi világhoz tartoznak a templomok, a dómok, a katedrálisok, a bazilikák, amelyek dísszel és fényűzéssel hirdetik, *hogy az embereknek nincs már hitük, mert akinek hite van, az bezárkózik a maga titkos kamrácskájába és leborulva „imádja Istent, aki titkon van és az Isten, aki titkon van, látja az ő imádkozó gyermekét és megadja neki nyiltan, amit kér.”*

*

Emberek, testvéreim, legyen hitetek, és ne fárasszon el titeket az, hogy én folyton ezt visszhangozom előttetek.

Én vagyok a visszhang. Az emberek sokszor országokon utaznak keresztül, hogy meghallgassanak egy-egy nem mindennapi, természeti tüneményt, egy-egy többszörös visszhangot. A hitetlen ember előtt ez lehet nagy érték, de nektek, akiknek hinnetek illő, meg kell elégednetek azzal a visszhanggal, amit itt tőlem hallotok.

Azok az igazságok, amelyek az én Uram ajkait hagyták el, visszaverődnek e tárgyi világ jelenségein, azért én az ő igazságainak bizonyosságára e tárgyi világ jelenségeit használom fel, mert e világon minden visszatükrözi és visszhangozza az Úr dicsőségét, csak szemek kellene a meglátására és fülek a meghallására.

Úgy igyekezem hát nektek, testi, formába burkolt szellemeknek ezeket az igazságokat tárgyi formában feltálatni, hogy ha a ti mélyen fekvő lényegeitekhez nem is tudok közvetlenül hozzáférni, legalább a külső, tárgyi formában, e mulandó jelenségvilághoz szokott gondolkodásmódokon keresztül próbáljam belesajtolni, belekényszeríteni a ti lelketek mélyébe azokat az igazságokat, amelyeket ar én Uram rám bízott.

Emberek, testvéreim, legyen hitetek! De mint visszhang, megint **csak azt mondom nektek, hogy mi szellemekhez beszélünk, a bennetek élő névtelen lényeghez, cikornya nélkül, rang nélkül, márka és minősítés nélkül.** Azért vizsgáljátok azt az igazságot, amelyre a ti lelketek mélyén szendergő névtelen lényeg felfigyel és amellyel az szívesen táplálkozik!

Béke legyen veletek!

(Részlet az „Utolsó óra munkásaihoz-II.” c műből)